FIȘĂ CATEHETICĂ

DUMINICA VOCAȚIILOR - „PĂSTORUL CEL BUN”

Ioan 10,1-10

Comentariul biblic:

Textul din *Ioan* 10,1–10 se înscrie într-o tradiție biblică profundă, în care imaginea păstorului exprimă relația dintre Dumnezeu și poporul său. În Vechiul Testament, Dumnezeu este prezentat ca Păstorul lui Israel, cel care conduce, hrănește și apără. Psalmul 23 rămâne expresia cea mai cunoscută a acestei experiențe: „Domnul este păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic”. Păstorirea nu este aici o simplă metaforă pastorală, ci descrierea unei relații vii, în care Dumnezeu se implică personal în viața omului, îi cunoaște nevoile și îl conduce pe căi sigure.

Această imagine este preluată și aplicată conducătorilor poporului, în special regelui. Regele lui Israel este chemat să fie păstor, după modelul lui David, care a fost ales tocmai din mijlocul turmelor pentru a conduce poporul lui Dumnezeu. Însă această chemare este adesea trădată. Profeții, mai ales Ezechiel, denunță cu forță infidelitatea păstorilor: aceștia nu mai îngrijesc turma, ci se îngrijesc pe ei înșiși, nu vindecă, nu caută, nu adună. În acest context de criză, Dumnezeu face o promisiune decisivă: El însuși va veni să-și păstorească poporul și va ridica un păstor după inima sa, un nou David, care va conduce cu dreptate și grijă.

În lumina acestei așteptări trebuie citit discursul lui Isus din *Ioan* 10. Isus nu se prezintă doar ca un păstor printre alții, ci revelează o identitate unică: El este „ușa oilor” și, în același timp, Păstorul adevărat. Imaginea ușii sugerează accesul legitim la viață și la comuniune. A intra prin El înseamnă a intra în spațiul siguranței, al mântuirii și al relației autentice cu Dumnezeu. Cei

care nu intră pe această cale sunt numiți „hoți și tâlhari”, adică toți aceia care revendică autoritate fără a avea o relație reală cu Dumnezeu și fără a sluji viața altora.

În contrast cu aceștia, păstorul adevărat este recunoscut prin relația personală pe care o are cu oile. El le cheamă pe nume, iar oile îi cunosc glasul. Această cunoaștere nu este una exterioară sau intelectuală, ci o cunoaștere de comuniune, de familiaritate interioară. În limbajul biblic, a cunoaște înseamnă a intra într-o relație vie. Astfel, credința nu apare ca adeziune la o doctrină, ci ca răspuns la o chemare.

Din această perspectivă, întreaga scenă capătă o dimensiune profund personală. Isus nu se adresează unei mulțimi anonime, ci fiecăruia în parte. El nu conduce prin constrângere, ci prin atracția glasului său. Oile îl urmează nu pentru că sunt obligate, ci pentru că îl recunosc.

Afirmația centrală a textului se află în versetul 10: „Eu am venit ca să aibă viață și să o aibă din belșug”. Aceasta este măsura autenticității păstorului: nu puterea, nu influența, ci viața pe care o dăruiește. În opoziție, hoțul fură, ucide și distruge. Astfel, criteriul discernământului devine limpede: tot ceea ce nu conduce la viață, la creștere, la comuniune nu vine de la Dumnezeu.

În Isus se împlinește întreaga promisiune a Vechiului Testament. Dumnezeu, Păstorul lui Israel, devine prezent în mod vizibil. Nu mai trimite doar păstori, ci vine El însuși. Regele-păstor, așteptat după modelul lui David, este acum Fiul care cunoaște și iubește până la capăt. Păstorirea lui nu se limitează la conducere, ci culminează în dăruirea vieții.

Pentru credincios, acest text nu este doar o revelație despre Cristos, ci și o lumină asupra propriei vieți. Într-o lume plină de glasuri, uneori contradictorii și adesea seducătoare, devine esențial să învățăm să recunoaștem glasul Păstorului. Nu este un glas care impune, ci unul care cheamă. Nu tulbură, ci aduce pace. Nu dezbină, ci adună.

A-l urma pe Cristos înseamnă, înainte de toate, a intra în această relație de ascultare și încredere. Înseamnă a accepta că nu suntem singuri pe drum, că viața noastră este cunoscută și călăuzită. Înseamnă a descoperi că adevărata libertate nu constă în a merge fiecare pe drumul său, ci în a răspunde unei chemări care dă sens și direcție.

În cele din urmă, imaginea păstorului devine o făgăduință: nu suntem abandonați. Suntem căutați, chemați, conduși. Și, chiar atunci când drumul trece prin întuneric sau nesiguranță, glasul Păstorului rămâne. A-l recunoaște și a-l urma înseamnă a intra deja în viața pe care El o promite – o viață din belșug, care începe aici și se deschide spre veșnicie.

Pentru a medita…

Domnul este Păstorul meu…

Nu voi duce lipsă de nimic, pentru că El este glasul conștiinței mele care mă îndreaptă spre Tatăl…

La loc de pășune m-a așezat, ca să nu duc lipsă de darul înțelepciunii, atât de necesar în lumea aceasta fără odihnă…

Mă povățuiește pe căile Duhului, ca să nu mă abat de la învățătura iubirii, a speranței și a credinței, când orgoliul fratelui meu și individualismul aproapelui mă ispitesc să le asemăn…

Chiar dacă voi umbla în mijlocul răutății oamenilor, nu mă tem de ei, pentru că Tu ești cu mine, așa cum mi-ai făgăduit, de la taina Botezului până la Calvarul învierii mele…

Toiagul Tău și varga Ta îmi sunt învățătoare pe drum, mă îndreaptă și mă inspiră, iar Duhul Tău Mângâietor îmi amintește pururi de Tatăl, capătul drumului vieții mele…

În fața celor care mă asupresc și-mi vor viața, credința și puterea, Tu, numai Tu, mă hrănești cu bucatele Împărăției Tale, mă chemi la masa Euharistiei și-mi faci fața ca de cremene, ca să rezist… să rezist…

Iar îndurarea Ta mă va îndrepta, cu pași liniștiți, spre Casa Ta și a Fecioarei, ca să-mi amintesc neîncetat că sunt un nomad pe acest pământ, căutător de apă veșnică și de hrană cu gust de cer.

Domnul este Păstorul meu, nu voi duce lipsă de nimic!

Din cuvintele de har ale Păstorilor Bisericii

Papa Ioan al XXIII-lea

„Preasfânta Fecioară Maria este primul glas care a intervenit în istoria mântuirii: „Iată slujitoarea Domnului!”.

„Pământul trăiește, este însuflețit și își află existența permanentă în jertfa Liturghiei.”

„Prima condiție pentru a fi mereu bucuros este să trăiești în pace cu Dumnezeu.”

„În fața noastră stă întotdeauna Crucea. Deasupra noastră, voința lui Dumnezeu.”

„Există o altă virtute care este izvorul veșnic al fericirii și ne face încrezători: umilința. Ea își găsește puterea în adevăr și nu se desparte vreodată de încrederea în Dumnezeu.”

Papa Ioan Paul al II-lea

Nu vă temeți!

„Nu vă temeți de tinerețea voastră și de dorințele adânci de fericire, de adevăr, de frumusețe și de iubire nesfârșită!

Nu vă temeți și nu renunțați să căutați răspunsurile adevărate la întrebările care vă provoacă. Cristos, Adevărul, vă va elibera!

Nu vă temeți să vestiți Evanghelia Crucii, în orice situație!

Nu vă temeți să mergeți împotriva curentului!

Nu vă temeți să aspirați la sfințenie! Înfăptuiți un veac al oamenilor sfinți!

Nu vă temeți, pentru că Isus este cu voi!

Nu vă temeți să vă pierdeți: cu cât vă dăruiți mai mult, cu atât vă regăsiți sensul vieții!

Nu vă temeți de Cristos! Aveți încredere totală în El! Numai El are „cuvintele vieții veșnice”. Cristos nu vă poate dezamăgi!

Nu vă temeți să deschideți porțile lui Cristos!

Nu vă temeți să-I spuneți „Da” lui Isus și să-L urmați, asemenea ucenicilor. În acea clipă, inima voastră se va umple de pace și veți fi o fericire pentru lume.

Vă doresc acest lucru din toată inima.”

Oficiul pentru Pastorați Biblică, ARCB